

Solemnitat del Sagrat Cor de Jesús (B)

Text de l'Evangelí (Jn 19,31-37): En aquell temps, els jueus, doncs, com que era Parasceve, per tal que els cossos no restessin en la creu el dissabte, ja que aquell dissabte era un dia important, pregaren Pilat que els trenquessin les cames i els traguessin. Vingueren, per tant, els soldats i trencaren les cames del primer i de l'altre que va ser crucificat amb ell, però quan arribaren a Jesús, així que veieren que ja estava mort, no li trencaren les cames, sinó que un dels soldats amb una llança foradà el seu costat, i a l'instant en sortí sang i aigua. I el qui ho veié en dona testimoniatge, i és verídic el seu testimoniatge, i ell sap que diu la veritat, perquè vosaltres cregueu. Aquestes coses han succeït, en efecte, a fi que es compleixi l'Esriptura: No li trencaran cap os, i encara una altra Esriptura diu: Miraran vers aquell que traspassaren.

© Albada Editorial / evangeli.net

«Un dels soldats amb una llança foradà el seu costat»

P. Raimondo M. SORGIA Mannai OP
(San Domenico di Fiesole, Florencia, Itàlia)

Avui se'ns ofereix davant els ulls del cos —millor encara, davant dels “ulls interiors”, il·luminats per la fe— la figura del Crist que, tot just mort en Creu, tingué el costat obert pel cop de la llançada infligida pel centurió. «A l'instant en sortí sang i aigua» (Jn 19,34). Espectacle angoixós i, alhora, eloqüentíssim! No hi ha ni el més mínim espai per a sostenir la tesi d'algun que afirma una mort aparent: Jesús és certament mort al 100%. És més, aquella misteriosa “aigua”, que no hauria de sortir d'un cos sa, normal, ens indica, segons la ciència mèdica moderna, que el Crist deuria haver mort a causa d'un infart o, com ho deien els nostres avantpassats, amb el cor rebentat. Només en aquest cas hom verifica la separació del sèrum dels glòbuls rojos. Això explicaria aquell anòmal “sang i aigua”.

Crist, per tant, és mort veritablement, i és mort sigui a causa dels nostres pecats, sigui pel seu més viu i principal desig: poder cancel·lar els nostres pecats. «Amb la meva mort he vençut la mort i he exalçat l'home a la sublimitat del cel» (Melitó de Sardis). Déu, que ha mantingut la promesa de ressuscitar el seu Fill, mantindrà també la segona promesa: ens ressuscitarà també a nosaltres i ens enlairarà a la seva pròpia dreta. Posa, però, una condició mínima: creure en Ell i deixar-se salvar per Ell. Déu no imposa a ningú el seu amor en detriment de la humana llibertat.

En fi, sobre aquell Home que ha patit la llançada en el seu cor, «miraran vers aquell que traspasaren» (Jn 19,37), en dóna confirmació també l'Apocalipsi: «Mireu, ve enmig dels núvols, i tothom el veurà amb els propis ulls, fins aquells qui el van traspasar» (Ap 1,7). Aquesta és una sagrada exigència de la divina justícia: a la fi, també aquells que l'han refusat obstinadament, l'hauran de reconèixer. Fins i tot, el tirà autoïdòlatra, l'assassí despietat, l'ateu superb..., tots, sense excepció s'hauran d'agenollar-se davant d'Ell, tot reconeixent-lo com el ver, únic Déu. ¿No és millor, aleshores, ser-li des d'ara amics?

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

•

«D'aquest Diví Cor ragen sense parar tres rierols: el primer és el de la misericòrdia envers els pecadors; el segon, és el de la caritat; del tercer rierol ragen l'amor i la llum per als seus amics» (Santa Margarida Alacoque)

•

«Misericòrdia: és la paraula que revela el misteri de la Santíssima Trinitat. Misericòrdia: és l'acte últim i suprem amb el qual Déu ve a trobar-nos: és la via que uneix Déu i l'home» (Francesc)

•

«La pregària de l'Església venera i honora el Cor de Jesús, de la mateixa manera que n'invoca el Santíssim Nom. Adora el Verb encarnat i el seu Cor que, per amor als homes, es va deixar traspasar pels nostres pecats (...)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.669)